

И докторътъ, като даде всичкитѣ тия планове, подсолени съ шегѣ и вшутявки, станж. Кандовъ станж и той.

— Благодарѣ ви, господинъ докторе, ще се възползувамъ отъ съвѣтитѣ ви, и той подаде ржка да се прости.

— Сбогомъ, радвамъ се, желая здравие и дълъгъ животъ на вашия боленъ господинъ и вамъ. Но, когато Кандовъ приближи до вратата, той му каза сериозно:

— Господине, платете за съвѣтитѣ... Ние докторитѣ отъ тѣхъ живѣемъ...

Кандовъ го погледнѣ смаянъ. Но тозъ часъ бръкнѣ въ жилета си, извади една рубля и ѝ сложи на стола.

И взлѣзе бързишката.

— Тоя халосникъ, каза си докторътъ, като увираше внимателно рублята въ портмонето си, сѣка, че ме надхитри... Азъ още при първитѣ му думи разбрахъ, че той за себе си иска лѣкъ... Хващамъ се на басъ, че той е влюбенъ, като единъ синигеръ, и сънува клуптъ на едно въже... Dumstein!

И той се залови пакъ да събира вещитѣ си.

— Тоя шутникъ, мислеше си Кандовъ, като излѣзе на улицата, пакъ каза едно свѣтно нищо, при многото бледословия... Той има право: само раздѣлата, само отдалечаванието ще ме спаси менъ... Трѣбва да се намѣржъ съвсѣмъ подъ друго небе, на други поясъ, на други кжтъ на земята, дѣто нищо, нищо да ми не наумява за оная... Да, азъ сега си спомнямъ, че въ такъвъ случай, съвѣтвать отдалѣчаването, бѣгството! и тѣ ще ме доведжтъ до бръгтъ на рѣката, за която подмѣтнѣ това вѣнско лапачало. Вѣжъ! бѣжъ, Кандовъ! За Москва, за Москва! И Кандовъ озаренъ отъ тая мисль, въсхитенъ при такова спасително рѣшение, затынника припѣва на популярната русска пѣсень:

Ахъ, Москва, Москва, Москва!

Золотая голова!

Ахъ, Москва, Москва, Москва!